

ANY XVI

LA GRALLA

PUBLICACIÓ SETMANAL

NUM. 774

La guerra a la reraguarda

La roba vella no ha d'ésser pels que lluiten al front ni pels vells i infants que fugen de la guerra. Als evacuats no els hem de donar una almòina, sinó que els hem d'assistir com a germans nostres que són

Ja altre dia diguérem que, si en temps de pau, som partidaris de l'exèrcit voluntari i acceptem les subscripcions, siguin pel que siguin, en temps de guerra creiem que ha d'ésser obligatori el servei de les armes i han de crear-se tributs i no obrir-se subscripcions.

Així, a ningú no estranyarà la nostra posició d'indiferència envers tantes i tantes facetes del voluntariat que ens ofereix l'actual lluita contra el feixisme.

Per aquesta nostra especial posició, volem remarcar avui que seria precís fer comprendre a tothom que l'ajut als infants i als evacuats d'altres regions on la guerra té una crueltat que fins ara aquí sortosament no coneixem, tingui una major eficàcia.

Nosaltres sabem els propòsits dels dirigents granollerins, respecte aquest punt, i no són per ells aquestes ratlles. Però hi ha localitats on els que n'assumeixen la direcció no ho entenen igual.

Ens referim a la forma d'allotjament de les famílies i sobre tot dels infants evacuats de Madrid, que en alguns pobles de la comarca s'ha fet en cases particulars.

Això ho creiem una equivocació. En primer lloc, perquè aquest ajut als nostres germans d'altres terres d'Ibèria ha d'ésser l'obra de tots i no la dels més sensibles a les dissorts alienes i els més abnegats, que gaire bé sempre són els que tenen més necessitats a satisfer. En segon lloc, perquè l'allotjament en cases particulars té un deix d'almòina que cal llevar d'a-

questa obra de tanta necessitat a la reraguarda a què la guerra ens obliga a tots.

Us heu imaginat la tragèdia dels infants i dels vells trets de la seves llars, fuetejades pel torb malastruc de la guerra, i llançats talment dels seus pobles, en trobar-se en terres estranyes?... A aquests infants i a aquests vellets hem de procurar-los una vida tranquil·la i independent i les dones i les noies fins i tot s'hauria de mirar que puguin ésser útils per alguns treballs o quefers a les localitats on siguin destinades.

Sobre tot s'ha de pensar en la doble tragèdia dels infants; la d'ara, que pot passar aviat i que és inevitable, i la de demà, quan sigui possible restituir-los a les seves llars. Cal pensar en el sofriment dels petits—i en el dels que els haurien tingut tot aquest temps, — el dia de la seva esperada separació.

No; cada poble, cada ciutat, ha d'arbitrar els que sigui necessari perquè els dissortats qui vénen d'altres terres a la nostra terra, trobin aquí la nostra generositat i la seva llibertat.

Es un deure que tenim tots i cal complir-lo generosament, sense regateigs. Sobre tot, sense que ningú pugui sentir-se rebaixat com si rebés una almòina.

Ja n'estem tips de sentir com se demana roba vella d'abric pels que lluiten al front i pels que fugen de la guerra. Ha passat el temps de donar els rosegons al necessitat. Aquestes són hores de partir-nos el pa i tot el que tinguem, com veritables germans que sofrim per la mateixa causa.